

[Baunsgaard.]

og også boligbyggeriet skal lægges oven i. Her må man desuden huske, at selv om vi har fordoblet antallet af færdige lejligheder, har vi endnu boligmangel, og hvis man interesserer sig for problemerne, ved man også, at vi i de kommende år må vente en endnu større vækst i antallet af nye ægteskaber pr. år, simpelt hen fordi de store årgange fra de sidste krigsår og de første efterkrigsår nu kommer ind på boligmarkedet — og jeg vil i alt fald advare imod at tro, at de unge, fordi de er mange, skulle få mindre lyst til at gifte sig.

Vi må altså erkende, at der her er problemer; men stående over for dem er det ikke nok bare at angribe den finanspolitik, der bygger på de problemer, og den udvikling, der har præget landet i denne periode. Det er ikke nok blot at sige nej til den finanspolitik, der opstiller et kasseoverskud som en nødvendig forudsætning for en afbalancering; det slår ikke til. Der må føres en økonomisk politik, som tilvejebringer en bedre balance. Det ærede medlem hr. Poul Møller sagde, at det ikke drejede sig om udgiftsdækning. Nej, det gør det ikke. Men det er klart, at den opgave at tilvejebringe økonomisk balance, når vore økonomiske problemer er forårsaget af en for hastig velstandsudvikling, ikke er mindre vanskelig end den opgave, vi står over for, når de økonomiske problemer er forårsaget af social nød. Man burde blot kunne diskutere løsningen i en mere rolig atmosfære, for det er trods alt behageligere at beskæftige sig med de problemer, der skabes via en forceret velstandsudvikling, end med dem, der skabes via social nød.

Det ærede medlem hr. Poul Møller sagde — sådan forstod jeg ham i hvert fald — at man nok var tilhænger af et kasseoverskud, men at man altså afviste de veje, vi har besluttet at yde et bidrag til at gå.

Så siger det ærede medlem, at vi skylder de konservative et svar på, hvordan vi kommer ud af kasseoverskudspolitikken igen. Ja, det er da i hvert fald klart, at vi kommer ud af den den dag, da den almindelige tendens til høj økonomisk aktivitet i erhvervslivet afdæmpes, for så er det den modsatte politik, der er brug for. Men jeg vil gerne sige, at de konservative skylder alle os andre og også befolkningen et svar

på, hvad det er, de vil i stedet for det, de afviser. Der er grund til at minde om, at de konservative i hvert fald ikke holdt sig tilbage, da der skulle udstedes løfter forud for valget.

Hvad er det, man vil? Hvad er det for en politik, man vil gå ind for — ikke bare den, man vil gå imod, men den, man vil gå ind for?

Balance mellem udbud og efterspørgsel på obligationsmarkedet, siger det ærede medlem. Betyder det, at han vil begrænse byggeriet? Formentlig ikke. Hvordan da tilvejebringe denne balance? Kasseoverskud af den størrelse, vi andre vil, vil det ærede medlem ikke; i hvert fald vil han ikke være med til at føre en økonomisk politik, som måske kan komme til at give et større kasseoverskud end budgetteret. Hvad vil det ærede medlem i stedet? Lønglidning og avancetigning vil han ikke. Ja, men hvilken politik vil han? Vil han lønstop og pristop? Nej, det vil han ikke. Jeg tror heller ikke, det ville være klogt. Men hvad er det, det ærede medlem vil positivt?

Opsparingspræmiering har jeg forstået at de konservative har sympati for. Tror det ærede medlem selv oprigtigt på, at det vil klare nogen væsentlig del af denne opgave? Tør det ærede medlem afvise rigtigheden af de oplysninger, vi fik under udvalgsarbejdet, og ifølge hvilke finansministeriet mente — med den usikkerhed, det nu engang er behæftet med — at af en opsparing på kassebindingskonti og andre konti på 250 mill. kr. har kun de 50 mill. kr. været nettoopsparing? Vil det ærede medlem afvise, at det kostede 60 mill. kr. at få de 50 mill. kr.s nettoopsparing? Men hvis det kostede 60 mill. kr. i skattelettelser at få 50 mill. kr. netto i ny opsparing, så er det pengeudpumpning, så er det ikke en politik, der trækker i den retning, som det ærede medlem siger han vil.

Det ærede medlem siger, at store, slemme besparelser på statsbudgettet er ikke det, de konservative vil. Nej, så havde de formentlig stillet forslag derom. Men hvad er det, de vil? Jo, siger det ærede medlem, man ønsker en række forsøg på at opnå nogle billige værdifaste obligationer. Tanken er overvejelse værd, men hvad vil man, indtil denne politik kan gennemføres? Synes de to store oppositionspartier oprigtigt talt